

גליון מס' 36 | נמסר י"ז כסלו תש"פ

חברי המערכת: הרב אריאל סגרון והרב אליהו סעדון

השיעור השבועי של מו"ר הגאון הגדול רבי דוד יוסף שליט"א מתקיים בימי ראשון בבהמ"ד יחווה דעת רח' אגסי 1 י-ם בשעה 20:15

פרשת וישב

אמירת ההלל בחנוכה

נושאי השיעור: יסוד אמירת ההלל גמור בחנוכה | חיוב נשים באמירת ההלל בחנוכה | חיוב נשים בהלל של פסח וסוכות | 'אף הן היו באותו הנס' | נשים בברכה על מצוות עשה שהזמן גרמא | שו"ת מן השמים | בחלום אדבר בו | נס חנוכה נרמז בפרשיות וישב - מקץ | עוצם הניסים והנפלאות בחנוכה - והוראתם לדורנו.

א. אמירת ההלל במועדים ובראשי חודשים

מלבד מצות הדלקת הנרות בימי החנוכה תקנו חכמים לומר בהם ההלל. ויש להבחין בין אמירת ההלל בראשי חודשים לאמירת ההלל של חנוכה. ההלל של ראש חודש איתא בגמרא (תענית כח:) שהוא מנהג בעלמא, ולכן מדלגים חלקים מההלל של ראש חודש. אבל בחנוכה אומרים את ההלל בשלימותו, וכשם שאנו אומרים אותו בשלימותו בסוכות בכל ימי החג, וביום הראשון של פסח [והטעם הוא משום שקורבנות הפסח שווים בכל ימות הפסח], וכן ביום חג השבועות.

והנה, אמירת ההלל במועדים היא לכבוד המועד, וחלק משמחת החג הוא להודות ולהלל לקב"ה. אך בראש השנה אין אומרים ההלל, ומבאר הגמרא (ראש השנה לב:) 'מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו וישראל אומרים שירה?!'.

וכמו כן בחג הפורים, שהגמרא (מגילה יד.) דנה מפני מה אין אומרים ההלל? ומבאר הגמרא, שקריאת המגילה נחשבת להלל, ואין להוסיף גם את אמירת ההלל. והגמרא אומרת עוד כמה תירוצים לזה, אך המאירי שם מבאר שתירוץ זה הוא התירוץ העיקרי. ודבריו הם נפקא מינא להלכה, שהנהגה לפני שנים רבות אירע וירד שלג כבד בירושלים ביום הפורים, ואנשים לא הצליחו לצאת מביתם לשמוע מגילה בבית הכנסת, ובביתם לא היתה להם מגילה כשרה, וסמוך לשקיעת החמה התקשרו לשאול מה ניתן עוד לעשות? ואמרתם להם שיאמרו ההלל שלם בלא ברכה! וזה על פי יסוד תירוץ הגמרא, שהמגילה היא במקום ההלל, ולפיכך יש ללמוד שמי שאין לו מגילה ואין בידו לשמוע מגילה מתוך מגילה כשרה, שיאמר ההלל בלא ברכה. ומעשה זה אירע כשהייתי בביתו של אאמו"ר מרן זצוק"ל והוא שמע את הדברים והסכים שכן נכון לעשות, אך ודאי שאין לברך על ההלל, רק לאומרו בשלימותו.

לעומת כל זאת, חנוכה הוא נס שאירע לכלל ישראל בארץ ישראל, ובנוסף כל הניסים בניצחון מול היוונים היו אלו ניסים למעלה מדרך הטבע, לפיכך תיקנו חכמים לומר ההלל שלם בברכה.

ב. מהות חיוב אמירת ההלל בחנוכה

והנה דעת הרמב"ם (פ"ג מהלכות חנוכה ה"ה) שלגמור את ההלל בחנוכה היא מצוה מדרבנן. לעומת זאת בעל הלכות גדולות (במנין המצוות) מונה את ההלל במנין המצוות ומשמע שהיא מצוה מהתורה. דהיינו ודאי שנס חנוכה לא מופיע בתורה, אך התורה קבעה לנו שבנס כמו זה צריך להודות ולהלל. וכך כותב הרא"ה (בחידושי לברכות פרק א) שחובת ההודאה וההלל היא מדאורייתא, אך צורת אמירת ההלל על ידי מזמורי תהלים נקבע על ידי חכמים.

ושיטת הראב"ד (בהשגות על הרמב"ם שם) שאמירת ההלל בחנוכה היא מצוה מדברי קבלה. והיינו שאינה מדאורייתא ואינה מדרבנן.

ג. חיוב נשים באמירת ההלל בחנוכה

והנפקא מינה במחלוקת זו, האם נשים חייבות באמירת ההלל בחנוכה או לא? שהנהגה לכאורה מצות אמירת ההלל בחנוכה היא מצוה שהזמן גרמא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות. ומאידך, במצוה השנייה של חנוכה - מצות הדלקת נרות החנוכה, הגמרא אומרת (שבת כג.) ששנים חייבות משום 'שאף הן היו באותו הנס'. ומה הסבר לחלק בין הדלקת הנרות לבין אמירת ההלל?

ד. חיוב נשים בהדלקת הנרות

אכן, בהדלקת הנרות נשים חייבות כמו האיש. ויש שאלה במי שאינו נמצא בביתו, ואשתו מדליקה את הנרות, האם היא מדליקה כיון שאשתו כגופו, וזה כאילו הוא הדליק בעצמו. או שמא רק מדין שליחות. ונפקא מינא שהרי הכלל הוא (קידושין מא.) 'מצוה בו יותר מבשלוחו', והאם הדלקתה היא בדיעבד, או שזה כאילו הוא הדליק בעצמו. ועל כל פנים נראה שהאשה חייבת כאיש בעצמו.

ה. חיוב נשים בהלל של סדר הגדה של פסח

והנה בליל הסדר אומרים ההלל, בסוף מגיד לפני ברכת 'אשר גאלנו' אומרים שני פרקים של ההלל. ולאחר שלחן עורך ממשיכים וגומרים את ההלל, ונשמת כל חי שנקרא 'ברכת השיר', וחותרים בברכת 'מלך מהולל בתשבחות'. ושתיים כוס רביעית שתיקנו חכמים על ההלל.

והנה, במסכת סוכה (לח.) משמע מהמשנה שם שאשה פטורה מאמירת ההלל בסוכות. כיון שכתוב שם 'מי שהיה עבד או אשה או קטן מקרין אותו עונה אחריהן מה שהן אומרים, ע"ש. ומשמע שאשה בעצמה אינה חייבת בהלל. שהרי איש ששומע מאיש יוצא ידי חובה משום 'שומע כעונה', אך באשה אין דין של 'שומע כעונה' כיון שהיא בעצמה אינה חייבת, ולכן המשנה היתה צריכה לחדש זאת.

ומבארים התוספות (ד"ה מי), שדוקא בהלל של סוכות אשה פטורה כיון שהוא מצוה שהזמן גרמא, אך בהלל של ליל פסח אשה חייבת, כיון שהלל של פסח נתקן על הניסים של אותו הלילה ביציאת מצרים, וגם הנשים היו באותו הנס.

ואכן יש לומר שכן דעת מרן השלחן ערוך (סימן תעב ס"ד) שהנה מרן כתב שנשים חייבות בארבע כוסות ובכל מצוות ליל הסדר, ולא הוציא את ההלל מן הכלל, ומשמע שדעתו שגם בהלל נשים חייבות בו כאנשים.

ו. אמירת ההלל בליל הסדר בבית הכנסת

אנחנו הספרדים נוהגים שמלבד ההלל של סדר ההגדה, לומר ההלל שלם בבית הכנסת לאחר תפילת העמידה. ואף בקרב עדות האשכנזים יש רבים שנהגו בכך.

ואאמו"ר מרן זצוק"ל דעתו היתה ששנים חייבות אף הן באמירת ההלל הזה בליל הסדר בברכה. והיה נוהג, כשהיה חוזר מהתפילה בבית הכנסת בליל הסדר, להזכיר לנשות הבית לומר את ההלל, והיה ממתין להם עד שיסיימו.

ז. 'אף הן היו באותו הנס' במצוות דאורייתא

ולפי האמור כן הדין באמירת ההלל של חנוכה, כיון ששפני מה שונה דין ההלל של חנוכה מהלל של פסח? שהרי גם ההלל של חנוכה נתקן על הנס.

והנה, יש שלוש מצוות שחכמים תיקנו שאף נשים חייבות משום שאף הן היו באותו הנס. והם: ארבע כוסות (פסחים קח:), מקרא מגילה (מגילה ד.), ונר חנוכה (שבת כג.). והתוספות במגילה (ד"ה שאף) הקשו, מפני מה צריך לימוד מהפסוק שנשים חייבות באכילת המצוה, תלמד זאת שאף הן היו באותו הנס. ומתרצים, שטעם זה מחייב רק מדרבנן, ולכן צריך להביא היקש. ועוד מתרצים התוספות בשם רבי יוסף איש ירושלים, שהיתה הוא אמינא לפוטרו מסיבה אחרת, ע"ש. ולפי התירוץ הראשון משמע שהחייב מחמת 'אף הן היו באותו הנס' הוא רק מדרבנן, אך לפי התירוץ השני מתבאר, שטעם זה של 'אף הן היו באותו הנס' ניתן לחייב בו אף במצוה דאורייתא

שהזמן גרמא, דהיינו שנשים יהיו חייבות מדאורייתא במצוה זו מטעם זה.

אמנם מהתוספות במסכת פסחים (שם ד"ה שאף) מוכח ההיפך שאף הן היו באותו הנס' נאמר לחייב רק במצוות דרבנן ולא במצוות דאורייתא. ע"ש ולהלן יבואר.

והמתבאר מהאמור שיש שלשה שיטות אם אומרים בנשים 'אף הן היו באותו הנס' במצוות דאורייתא: א. שיטת התוספות בפסחים, שאין אומרים כלל אלא רק במצוות דרבנן. ב. שיטת התוספות במגילה בתירוץ הראשון, שאומרים במצוות דאורייתא שנשים חייבות מטעם 'אף הן היו באותו הנס', אך החיוב יהיה מדרבנן בלבד. ג. שיטת התוספות במגילה שם בתירוץ השני של רבי יוסף איש ירושלים, שאומרים על נשים 'אף הן היו באותו הנס' גם במצוות דאורייתא, וחייבות מדאורייתא כאנשים.

ממילא הוא הנידון בשאלת חיוב הלל לנשים בימי החנוכה. שלמאן דאמר שחיוב ההלל בחנוכה הוא חיוב מדאורייתא [בה"ג ודעימיה], חיוב הנשים תלוי בשלושת השיטות האמורות, אם אומרים 'אף הן היו באותו הנס' במצוות דאורייתא. שלפי התוספות בפסחים נשים אינן חייבות באמירת הלל בחנוכה כלל. ולפי התירוץ הראשון של התוספות במגילה, נשים חייבות באמירת הלל בחנוכה אך מדרבנן. ולהתירוץ השני של התוספות במגילה נשים חייבות באמירת הלל בחנוכה מדאורייתא.

ה. חיוב נשים במצוות עשה שהזמן גרמא דרבנן

לעומת זאת, יש לדון לדעת הרמב"ם שסובר שחיוב אמירת ההלל בחנוכה הוא חיוב מדרבנן אם נשים חייבות מטעם אחר. והנידון הוא האם נשים חייבות במצוות עשה מדרבנן שהזמן גרמא, או שמא דיני מצוות עשה דרבנן כדיני דאורייתא ופטורות.

מחד גיסא, יש לומר 'כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון' וכשם שבמצוות דאורייתא שהזמן גרמא התורה אמרה שנשים פטורות, כן הדין במצוות דרבנן נשים פטורות. אך מאידך יש לומר, שחכמים כשקבעו את המצוות דרבנן חייבו אף את הנשים.

וזו מחלוקת הראשונים, התוספות במסכת ברכות (כ: ד"ה בתפילה) ובמסכת פסחים (שם) מסיקים ש'כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון', ולפיכך אף במצוות דרבנן שהזמן גרמא נשים פטורות. והראיה, שהרי במצוות ארבע כוסות אומרים חז"ל שנשים חייבות מטעם שאף הן היו באותו הנס, ולכאורה, אם הן חייבות במצוות עשה דרבנן שהזמן גרמא, למה הגמרא צריכה לטעם 'אף הן היו באותו הנס', הרי הן חייבות בלאו הכי. ומוכח שרבנן תיקנו את תקנתם כעין דאורייתא, וכשם שבדאורייתא פטורות כשהזמן גרמא, כך גם במצוות דרבנן.

וכן היא ההוכחה מהמצוות האחרות, נר חנוכה ומקרא מגילה. וכמו שדרשו דורשי רשומות "ואמרה האשה אמ"ן אמ"ן" (במדבר ה כב) ארבע כוסות מ'קרא מגילה נ'ר חנוכה.

לעומת זאת, יש ראשונים שסוברים שנשים חייבות בשלוש סעודות בשבת כאנשים, וכן היא דעת רבינו תם בספר הישר (חלק התשובות סימן ע אות ד), ולכאורה היה אפשר לבאר סיבת החיוב משום שאף הן היו באותו הנס' של ירידת המן, אך למרות זאת הראשונים מבארים שהסיבה שחייבות משום שבמצוות עשה דרבנן שהזמן גרמא נשים חייבות כמו האנשים. כיון שכשרבנן תיקנו נתכוונו לאנשים ונשים בשוה.

ט. מצוות שנתקנו מחמת הנס

ולכאורה יש להעיר על דברי רבינו תם, שאם כדבריו מפני מה אנו צריכים לטעם של 'אף הן היו באותו הנס' שהרי צריכות להיות חייבות כיון שהרי חייבות הן במצוות דרבנן כאנשים.

ומרן החיד"א בברכי יוסף (סימן רצא סק"ח) מיישב את הקושיא הזו, שאמנם בסתם מצוות דרבנן שהזמן גרמא נשים חייבות, אך במצוות שנתקנו רק מחמת הנס, חז"ל מדגישים שנשים חייבות מטעם שאף היו בנס, כיון שמי שלא היה בכלל הנס הוא פטור, כיון שכל המצוה נועדה בעבור הנס הזה. ומי שלא נכלל בנס - אינו חייב במצוה זו.

י. פשט דעת הרמב"ם שנשים פטורות מהלל בחנוכה

אם כן במצוות הלל של חנוכה, לדעות הסוברות שמצוות עשה מדרבנן שהזמן גרמא נשים חייבות, גם בהלל הדין כן שנשים חייבות. אך להדעות שסוברות שנשים פטורות במצוות עשה מדרבנן שהזמן גרמא, יש לומר שבהלל של חנוכה יהיו חייבות מצד שאף הן היו באותו הנס.

והאמת שבלשונו של הרמב"ם (שם) לומדים האחרונים שיש להוכיח שדעתו שנשים פטורות מכל אמירת הלל שהיא [ראה שדי תומד מערכת חנוכה אות ט סק"ב ועוד]. אכן לגבי הלל של ליל הסדר הרמב"ם לא גילה דעתו, ויש לומר שדעתו בזה נשים חייבות כשם שחייבות בכל מצוות הלילה של ימי הרמב"ם כרכם וכתבם בכריכה אחת.

לאור כל האמור, פסק אאמו"ר מרן זצוק"ל ששב ואל תעשה עדיף, ונשים לא יברכו את ברכת ההלל של ימי החנוכה. אך למרות זאת, כדאי ורצוי שכל אחד יודיע בביתו, שגם נשים שמתפללות תפילה אחת ביום לומר את הלל שלם בלא ברכה תחילה וסוף, בכל ימי החנוכה [ראה שו"ת יביע אומר ח"ו האו"ח סימן מה ושו"ת יחיה דעת ח"א סימן עת].

יא. ברכה על מצוה שלא חייבים בה

והנה ידועה היא מחלוקת רבינו תם והרמב"ם אם נשים רשאיות לברך על מצוות עשה שהזמן גרמא. שדעת רבינו תם (תוספות ראש השנה לג. קידושין לא. וברא"ש שם) שנשים יכולות לברך על מצוות עשה שהזמן גרמא, ודעת הרמב"ם (פ"ג מהלכות ציצית ה"ט פ"ו) מהלכות סוכה והלולב (ה"ג) שנשים אינן רשאיות לברך על מצוות עשה שהזמן גרמא.

ולפי זה יש לומר לכאורה שיש כאן ספק ספיקא, ספק אם נשים חייבות בהלל של חנוכה וכמו שנתבאר בתוספות במסכת סוכה הנ"ל, ואם חייבת בהלל חייבת בברכה,

ואם תמצא לומר שהיא פטורה, שמא מותר לה לברך שהזמן גרמא וכדעת רבינו תם. אך ספק ספיקא זה אינו מספיק כיון שיש כאן ספק ספיקא להיפך, שהנה הרמ"א (סימן רצו ס"ח) פוסק שאשה לא תבדיל על הכוס במוצאי שבת [בשונה משאר מצוות עשה שהזמן גרמא שדעת הרמ"א (סימן תקפט ס"ו) כדעת רבינו תם שרשאית לברך]. ומבאר המגן אברהם (סק"א) שאישה לא מבדילה בגלל שמצוות ההבדלה היא 'אמירה'. דהיינו בלולב קיום המצוה היא על ידי 'מעשה', ועל פעולה זו מברכים, וכן סוכה קיום המצוה הוא על ידי מעשה הישיבה בסוכה, ועליו מברכים. וכיון שרשאיות לקיים את המצוות הללו רשאיות גם כן לברך, מה שאין כן בהבדלה שהיא רק אמירה ללא מעשה.

ויש לשאול למה מתכוון המגן אברהם, אם כוונתו שכל מצוה שהיא אמירה בעלמא, גם אליבא דרבינו תם שנשים מברכות על מצוות עשה שהזמן גרמא, אינה יכולה לברך. אולם יש שמבארים את המגן אברהם באופן אחר, שבמצוות עשה שהזמן גרמא מברך על המצוה, לעומת זאת בהבדלה המצוה היא היא הברכה. ולכן אינה דומה כלל לשאר מצוות עשה שהזמן גרמא.

ונידון ברכת ההלל תלוי לכאורה בשני ביאורים אלו במגן אברהם, שלפי הביאור הראשון שבכל מצוה שהיא אמירה בעלמא אינה יכולה לברך אף לדעת רבינו תם. לעומת זאת, לפי הביאור השני במגן אברהם ההלל אינו הברכה אלא פעולת המצוה, והברכה היא ברכה על ההלל, ברכת המצוות.

לפיכך דעת אאמו"ר מרן זצוק"ל שגם לדעת האשכנזים יש לומר שנשים לא יברכו על ההלל וכפי שכתב מתבאר פשט דברי המגן אברהם כביאור הראשון. אולם למעשה האשכנזים נוהגים כיום לברך גם על מצוות של אמירה כגון ברכות קריאת שמע שזה ברכה שהיא באמירה [ראה בשו"ת יחיה דעת שם בהערה].

ולפי כל האמור, שגם נשים המברכות על מצוות עשה שהזמן גרמא, כשמדובר במצוות שהן באמירה בעלמא גם בזה יש מחלוקת בדעת המגן אברהם, ואם כן הספק ספיקא הנ"ל איננו שקול.

לכן כיון שהנידון כאן הוא על הברכה ולא על המצוה שאותה ודאי יכולה לקיימה, לכן יש לומר בזה שב ואל תעשה עדיף כיון שיש צדדים לכאן ולכאן, ומשום כך חשוב ורצוי שכל אחד בבית שילמד את הנשים לומר בחנוכה כל יום ויום הלל שלם בלא ברכה.

יב. קבלת הוראות שו"ת מן השמים

הנושא הזה של ברכת הנשים על מצוות עשה שהזמן גרמא הוא נושא שיש עליו הרבה ויכוחים. ואאמו"ר מרן זצוק"ל היתה דעתו, ועמד על כך בתוקף, שיש למנוע את הנשים שלא יברכו את הברכות על מצוות עשה שהזמן גרמא.

ונידון זה הוא מחלוקת בין הרמב"ם ורבינו תם וכמו שנתבאר, ודעת מרן השלחן ערוך (בבית יוסף סימן תקפט) שאסור לנשים לברך על מצוות עשה שהזמן גרמא.

והנה מרן החיד"א בברכי יוסף (סימן תרנד) ובשו"ת יוסף אומץ (סימן פב) כותב שאמנם קיבלנו את הוראות מרן השלחן ערוך, אך החיד"א מביא את דברי אחד מן הראשונים שהיה מקובל גדול, ושמו 'רבינו יעקב ממרויש' והוא כתב ספר 'שאלות ותשובות מן השמים' שבכל שאלה שהיתה לו היה עושה שאלת חלום לפני השינה והיו אומרים לו בחלום את התשובה לזה.

ופעם שאל [ראה שם סימן ג] בענין תפילין רש"י ורבינו תם, מי צודק?! ובחלום הלילה ענו לו שגם בשמים כך הוא, שהקדוש ברוך הוא פוסק כדעת רש"י וכל פמליא של מעלה פוסקים כדעת רבינו תם. וכן כ"ו.

וכמו כן שאל מן השמים [סימן א] לגבי ברכת נשים על מצוות עשה שהזמן גרמא, וענו לו שאם באו הנשים לברך הרשות בידן. ע"ש. ומרן החיד"א כשראה תשובה זו אמר על כך שהנה גילו מן השמים תשובה לשאלה זו. ומשום כך פוסק בזה שנשים רשאיות לברך על מצוות עשה שהזמן גרמא.

ובגלל זה יש מעדות הספרדים שנוהגים שהאשה מברכת על מצוות עשה שהזמן גרמא. אבל אאמו"ר מרן זצוק"ל לא אחזר שמאריך במחלוקת רבינו תם והרמב"ם בזה, ופוסק שאינן יכולות לברך, הוא מייחד חלק נכבד להתייחסות למה שנתבאר בספר הזה 'שאלות ותשובות מן השמים', שהרי הרמב"ם והשלחן ערוך אינם פוסקים כן.

יג. תורה לא בשמים היא

ועל הטענה ששאלות אלו הם תשובה מן השמים ולכאורה יש לומר שהלכה כמותו, משיב אאמו"ר, שיש הרבה ראיות שלא בשמים היא, דהיינו איננו פוסקים לפי מה שהשיבו מן השמים.

הנושא של 'לא בשמים היא' אינו דבר פשוט, והגמרא אומרת אותו על המעשה שהיה עם רבי אליעזר ורבן גמליאל (בבא מציעא נט:). ושם לא היה זה בחלום אלא שם היה זה בהקיץ, במציאות. והסיפור שם אירע כך: רבי אליעזר וחכמים חלקו בדבר הלכה, ורבי אליעזר לא הסכים לקבל דעת החכמים. רבי אליעזר החל לומר "אם הלכה כמותי, עץ החרוב יוכיח", ועץ החרוב נעקר, "אמת המים תוכיח", וחזרו המים לאחוריהם, "כותלי בית המדרש יוכיחו" וקירות בית המדרש החלו ליפול. בסופו של דבר אמר "אם הלכה כמותי מן השמים יוכיחו", עד שיצאה בת קול ואמרה "הלכה כרבי אליעזר!". עמד רבן גמליאל ואמר "לא בשמים היא!"

הגמרא מספרת שלאחר מעשה זה, אחד התנאים פגש באליהו הנביא ושאל אותו מה אמר הקדוש ברוך הוא, והשיב לו אליהו שהקב"ה אמר "נצחוני בני, נצחוני בני!!!" דהיינו שמתחילה גם בשמים אמרו שהלכה כרבי אליעזר, אך מאחר שלמטה קבעו שהלכה כחכמים ואין הלכה כרבי אליעזר גם בשמים הסכימו לכך! וההסבר בזה שאחרי שהקדוש ברוך הוא נתן לנו את התורה, איננו פוסקים הלכה על פי מה שאומרים למעלה אלא לפי מה שחכמי גדולי הדור קבעו.

ברכת מזלצ טבא

באהבה וברוב חיבה, נשגד קמיה מורנו ורבנו עטרה לראשנו וצניף תפארדנו, הפוסק המובהק אשר בכל דין והלכה טעמו ונימוקו עמו, מלא חכמה ודעת וד' עמו, ממזרח ומערב נהנים מאורו, בשיעוריו המאירים ומאשר בכתובים, באר מים חיים אשר מימיו בצמא אנו גומעים, אורחוטיו דרכינו סוללים ובהליכותיו אנו פוסעים, עמוד ההלכה וזהוראה, מקים עולה של תורה, מורנו ורבנו מאיר נתיבותנו מר בריה דרבינא עטרת תפארת ישראל מרן רבינו זיע"א וממשיך דרכו בהלכה ובהרבצת התורה

חבר מועצת חכמי התורה

הגאון הגדול **רבי דוד יוסף שליט"א**

בעל ה"הלכה ברורה" וראש מוסדות יחזה דעת

ואיתו עימו עזר כנגדו העומדת לימינו במסי"נ הרבנית תלטי"א

לרגל השמחה השרויה בביתם עם נישואי בנו כליל המעלות, מופלג בתורה ובמידות

הבה"ה **אלהנן יוסף הי"ו**

עב"ג לבית משפחת **בן - חיים**

תערב עתירתנו לפני אדון הכל שתעמוד להם זכות אבות

להעמיד בית מלא תורה ויראה, מזנוך נחת ושמחה,

בדרך ישראל סבא, ויעלה זיווגם יפה ולקשר של קיימא,

ומזנוך הרחבת הדעת

והברכה אחת היא למורינו ורבנו ועט"ר שליט"א

שיזכה לרוות נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו, ולהמשיך להפיץ מעיינותיו חוצה

בכל רחבי תבל ולהגדיל תורה ולהאדירה בנחת ושלווה כל הימים אמן

מברכים נאמנה

מתפללי בית הכנסת

מערכת הגיליון

אור"ר כולל 'יחזה דעת'

*6730

למתקשרים מחו"ל:
+972732496730

קו ההוראה העולמי

תלמידי מרן זצוק"ל

משיבים לשאלות בהלכה 24 שעות ביממה

